

26.51x35.83	31	עמוד 8	ידיעות אחרונות - 7 לילות	03/2010	22017866-2
103340					

י"א בניסן תש"ע 26.3.2010

לילות

ידיעות אחרונות

ורחש

עשרת
המקומות
הקטנים השווים
בארץ
12

סקס, צלקות והלם קרב.
הגיע הזמן שתכירו את עוז זהבי
איתי סגל < 8

על האש

22018018-2	03/2010	ידיעות אחרונות - 7 לילות	עמוד 8	32	21.3x30.28
103340					

וזהי הוא הראשון שיתקע סיכה בצורך הכלתי נשלט להצמיד לו תארים מבטיחים. את ההשוואה לשושלת החתוכנים – יהודה לוי, **רו רנקר** עפר שכטר, יון תומרקין – הוא רחא בנימוס. "לא מאמין בשטריות האלה. אנשים עוד לא ראו למה אני מסר גל. עוד לא יורעים עליי כלום. אני לא חושב שהעבודה שלי, המסלול או הבחירות, מזכירים משהו אחר".

כלומר, אתה בדרך להליוור. "אני חושב שאטום עוד שנה לחו"ל ואבדוק מה קורה שם. אני מתכנן עכשיו ללמוד אנגלית ברמה שאף אחד לא יידע שאני ישראלי בכלל. גם אין לי מראה ישראלי. גם אם ירצו בכוח. אני לעולם לא אשחק מחבל".

בשנה האחרונה מספק זהבי, 27, פרשנות משלו למושג 'לתת עבודה'. הוא סיים לימודי משחק אצל יורם לוינשטיין, הצטלם לסרט החדש של דובר קוסאשווילי, 'הת' גנבות יחידים', למיניסדרה המדוברת 'נבלות' על פי ספרו של יורם קניוק, ובימים אלה הצטלם כנער רתי שחולם להיות רקדן בסדרה 'חיים אחרים' שצפויה לעלות בקרוב בערוץ 2. במקביל, קיפץ יחד עם יעל ברזווהר בפסטיגל. קודם לכן השתתף ב'הא', סדרת הקאלט של **ערוץ הילדים**, שהפכה את יון תומרקין לחלומה הרטוב של כל ילדה שעוד לא יודעת מה פירושו של חלום רטוב. בין לבין, בילה כמה חודשים על סט הצילומים של 'עספור'.

שנה של מחנה עבודה בסיביר, ועדיין – אני שים לא יודעים מי זה עוז זהבי.

"מתסכל מאוד לעבוד שנה רצוף בלי שאף אחד יודע על זה. צריך להמתין בסבלנות שרברים ייצאו. הלכתי דרך ארוכה. לא חיפשתי סוכן שיסדר לי הזמנות להשקות ריכנים אותי לכל מדורי הרכילות, זה לא עניין אותי. יש מזה בשפע – סלבס בלי תוכן. הפרסום של 'הא' היה פרסום עיוור. ילדות העריצו אותנו במסיבות העיתונאים הראשונות, לפני שצילמנו **פריים** אחר מהסדרה. הייתי בהלם. שאלתי אותן, 'מה אתן מבקשות חתימה? עוד לא ראינן מה אני עושה'. הן ענו, 'אתה מפורסם. אתה בטל' וידיה".

יון תומרקין יצא מזהאי כוכב ענק. קשה לומר אותו דבר עליך.

"יון היה בתפקיד הראשי, ובאופן מתבקש קיבל את רוב תשומת הלב. אני בסדר עם זה. לי היה חשוב להשיב את עצמי, ללמוד משחק, להתעסק בדבר עצמו. לא עניין אותי סתם להיות מפורסם, אלא לעשות דברים שאוכל לעמוד מאחוריהם ולומר, הנה, אני שחקן, לא סתם חתיך".

הוא נולד וגדל בראשון לציון לאבי, רואה חשבון, וליוספה, מנהלת כחברת נגב. יש לו שני אחים גדולים, עמית וענבל, חכרונות לא פשוט

טים מהמים בהם בני כיתתו התחרו ביניהם בשעשועון 'מי יסביר לעוז בדרך הכי פוגענית שהוא שמן'. "הייתי ילד מלא, עם פרצוף נפוח וכרס גדולה, וזה גרר הרבה צחוקים על חשבונתי. זה פגע בי נורא ולא ידעתי איך להגיב לזה. פעם כולם יצאו לסרט ולאכול פיצה. מפגש כיתתי כזה. כשהגעתי אמרו לי, 'לך הביתה, מי בכלל הזמין אותך?'. כל פעם מחדש הייתי חוזר הביתה נסער, כוכה לאמא שלי, מתוסכל מזה שאין לי איך לענות להם. כשלא ידעתי איך להגיב, זה היה נגרר למכות. הייתי אמנם שמן אבל גם גבוה לגילי, אז הייתי עושה כמו בסרטים מצוררים, מחטיף להם אגרוף על הראש ומפיל אותם. אבל במקום שהי גרום להם לתפוס ממני מרחק, זה רק גרם להם להתעלל בי יותר, לכדוק את הגבולות שלי".

"אני זוכר שאזרת' אומץ והצטתי למישהו חברות. הלכנו ביום שישי לגלריה בקניון. תוך כדי שאכלתי את הגלידה, היא נפלה על הרצפה. אז היא אומרת לי, 'תרים, חוק שלוש שניות, אפשר לאכול'. אני אומר לה – 'כאמת, את חושבת?'. הייתי ילד כרסן. לא רציתי לוותר על הגלידה. אז היא אמרה, 'בטח'. הרמתי את הגלידה והמ' שכתי לאכול אותה. יום אחר זה אני מגיע לבית הספר וכולם צוחקים עליי שהרמתי את הגלידה, שאני בחזר מטונף בכלל. זה היה נורא. תחושה איומה של בגידה".

אני מניח שלא המשיכתם לצאת אחר כך. "לא ממש, העדפתי את הגלידה".

איך מעבירים את הזמן?

"רוב הזמן ישבתי בבית, חיכיתי שהתורים יחזרו מהעבודה כדי שנוכל לדבר. הרגשתי כמו מבוגר שכלוא בגוף של ילד וכנראה גם נראיתי ככה. אני חושב שכבר מגיל צעיר הרגשתי שאני מבין את החיים יותר משאר הילדים בכיתה. הרגשתי שהם ילדותיים מדי בשבילי. אני זוכר את עצמי חוזר הביתה ואומר להורים שלי, 'אין לי על מה לדבר איתם'".

"לא הייתי עושה כלום, ילד עצלן. רואה טלוויזיה. בטטת כורסה רצינית. אבל הייתי ילד רגיש עם המון מחשבות. פלסף. עד היום אבא שלי לא מאמין כשהוא נזכר

בגיל 16, כשעז זהבי עוד חלם להיות גאי ריץ', הוא כתב וביים סרט קצר. קומדיית מתח סוערת, במרכזה שני חברים סטלנים מראשון לציון שמסתבכים בקומדיה של טעויות שנראית יותר כמו טעויות של קומדיה. זהבי משחק את דוד, כוכב הערוץ המקומי בראשון שנתקף באחד הלילות במאנצ'יו לחלב, ועושה את מה שכל אדם אחר היה עושה במצבו: מתקשר לחלבן. מכיוון שמי דובר בסרט מתבגרים, שככל הנראה נכתב תחת השפעה של חלב שעמד יותר מדי זמן מחוץ למקרר, החלבן אכן מתייצב בביתו באמצע הלילה, "וישר מזהה את הכוכב. הוא מבקש ממנו חתימה. דוד, שבדיוק התעורר משינה, מבקש את העט מהחבר שלו – עט שחרוטה עליו ההקדשה 'לדוד בהוקרה' – ומתכוון לחתום. אבל בגלל שהיד שלו נרדמה, הוא בטעות דוקר את החלבן בצוואר והוא מת".

עד עכשיו נשמע הציני לגמרי.

"חכה. שניהם נכנסים להיסטריה ומחליטים לקבור את הגופה ביער, איפה שרוצח סדרתי בשם משה הקצב מחביא את כל הגופות שלו. הם עושים את זה מתוך תקווה שאם ימצאו את הגופה, משה יאשם ולא הם. אבל כשהם חוזרים הביתה, הם קולטים שהעט נשאר תקוע בצוואר של הגופה. הם חוזרים להוציא את העט ומגלים שהגופה לא שם. ואז מתחיל מסע לילי למציאת הגופה, כשברוך הם נתקלים באלביס פרסלי ובכל מיני רמיות הזויות. בסופו של דבר מאשימים את משה הקצב ברצח, ומתברר שכלב הנחיה של השכנה העיוורת שלהם אכל את הגופה וחזר הביתה עם העט בפה. הזקנה העיוורת לא מבינה מה זה, חושבת שזה משחק חזקת לו את זה כרי שית' פוס, אבל בטעות גם מכניסה את העט לצוואר של הכלב. הכלב מת, ושני החברים נכנסים לכלא על רצח כלב".

אומרים שהיצירה הראשונה היא תמיד היצירה האישית ביותר. מה אני אמור להיסיק עליך מזה?

"שאני לא הטיפוס שבוכה על חלב שנשפך".

בספריית די.וי.די הצנועה של זהבי, בין קלאסיקות כמו 'פני צלקת' ו'אימפריית השמש', מבצבץ גם 'דוגי סטיל', יצירת פורנו מבית היוצר של לארי פלינט וסנופ דוגי דוג – שילוב מתבקש בין סקס, סמים והיפופ. להניח סרט פורנו מול עיתונאי זה כמו לפתוח את הדלת בחצאית טוטו – לגיטימי, אבל מעורר שאלות. רוב האנשים לא מרגישים נוח להתראיין בבית שלהם בדיוק בגלל החשש שיאלצו לתת דין וחשבון על פרט חצוף שלא הספיקו לרחף לתחתית סל הכביסה, יחד עם הדיסק של שוטי הנבואה, הגיליון האחרון של 'פנאי פלוס' וכרית הלככות הסינתטית. אבל זהבי הוא לא רוב האנשים: לא מצטרף, לא מצצק, לא משייף בקצוות. את הסרט הזה, יחד עם ארגו מלא בסרטים כחולים, קיבל בירושה מחברת עובדים זרים ניגרים שהתגררו לפניו בדירה הקודמת ששכר בשכונת התקווה. את השלל חילק בין חבריו. סנופ דוגי דוג נשאר אצלו. "סרט אדיר", הוא מסביר בתבונה יהודה סתיוית. "הוא משחק ושר ומזין, מולטי-טאלנט".

זהבי לא שוקל קריירת פורנו, "כבר נראה לי יותר נחמד לביים סרט כחול, רק כזה עם עומק" – אבל התפקיד המצוין שלו ב'עספור', הדרמה הימית של **דוט**, כאציק החרמן-על-הזמן, לא משאיר יותר מדי מקום לרמיון מודרד. רוב הזמן הוא מסתובב בלבוש שעונה להערת התסריט 'אין צורך במלבישה'.

"זה לא מדויק", הוא מתקומם. "יש סצינות שאני לבוש". ברא נגיד שעשוי כל מאמץ אפשרי להשיש אותך. "לא היו צריכים להתאמץ. הייתי מתפשט בכיף גם בלי שיגידו לי. אם תתפוס אותי פה ביום קיץ, זה לא יהיה שונה. אני אשכ על הגג עם תחתונים. זה לא צריך להיות שונה בסדרה".

אפשר להרגיש את זה באוויר, את הזמזום, את הפיצוצים הקטנים, כמו בועות שמן רותח במחבת. סמנו לעצמכם: עוז זהבי הוא הדבר הגדול הבא – הגדרה שאולי נתפרת לכל דוגמנית שאין לה דבר מעניין יותר להגיד על עצמה, אבל כאן, נדמה, מדובר בדבר אמיתי: לא נער שרוצה להתפרסם ומעדיף לעשות את זה דרך משחק, אלא גבר שהוא שחקן אמיתי ומגובש, כריזמטי, נטול מניירות אבל מלא תשוקה לדבר עצמו, או כמו שהוא מגדיר זאת, "אני מעדיף להיות חלק מ'אנר עלייתו ועלייתו, ולהשאיר בצד את הנפילה".

מאיפה מגיע הרצון הזה?

"כנראה מאבא שלי, שחי את חלום המשחק דרכי. החלום שלו היה ללכת ללמוד מוזיקה בברקלי, אבל המציאות הכריעה את החלומות. למרות שהוא אוהב אותנו נורא, הבנתי בגיל צעיר שהוא ויתר על חלום והיה לי ברור שאני לא אוותר. תחושת ההחמצה שלו היא הדרייב שלי, ואני מרגיש שהחיים שלו מאושרים יותר בזכות מה שאני עושה".

26.8x35.93	33	עמוד 8	ידיעות אחרונות - 7 לילות	03/2010	22018026-1
103340					

"גם בלי וודקה
עשיתי הכל. פעם
שכבתי עם אישה בת
55. היא ישבה לבד על
הבר. קלטתי שהיא
בעניין והחלטתי ללכת
על זה. הייתי בן 22
והבאתי אותה לבית
של ההורים שלי.
היא הייתה יותר
מבוגרת מאמא שלי.
הדליק אותי שזו
הפנטזיה הכי גדולה
שלה, ושאני יכול
להגשים לה אותה"

27.42x35.97	34	8 עמוד	ידיעות אחרונות - 7 לילות	03/2010	22018337-6
103340					

קוראים יקרים, אנא עזרו לעזר למצוא את המלבישה. זהבי ב'עספור'

"התחיל צרור מטורף של יריות. השתטחתי על הרצפה. דרכתי את הנשק והתחלתי לירות באוויר. לא זיהיתי מאיפה האש. נכנסתי לשוק. המחבל ירה בקלצ'ניקוב כדורים גדולים מאוד, ואני רואה אותם עוברים לי בין הרגליים. כל מה שאני ממלמל זה 'אני לא מת, אני לא מת, אני לא מת'"

"הייתי ילד מלא, עם פרצוף נפוח וכרס גדולה, היו צוחקים עליי. פעם הצעתי למישהי חברות. הלכנו לאכול גלידה והגלידה נפלה לי על הרצפה. אז היא אומרת לי, 'תרים, חוק שלוש שניות, אפשר לאכול'. הרמתי את הגלידה והמשכתי לאכול. יום אחרי זה אני מגיע לבית הספר וכולם צוחקים עליי שאני בחור מסונף. זה היה נורא"

גם הניסיון לחזור לשגרה לא היה פשוט. "התגלתי להיות מרדף טרסטורונים, אבל בגלל שהייתי ב'דפקה' מכל מה שקרה, הפכתי להיות אלים. השפיל אותי להיות ג'ובניק. באחת מביקורי רות הנשק, המ"מ גילה שאני לא ממלא את המי חסנית עד הסוף בכדורים, והתחיל ללכלך על מה שקרה באירוע. אמר שזה מה שהופך אותי לחייל לא טוב ובגלל זה אני אשם במה שקרה בחברון. התנפלתי עליו בלי לחשוב פעמיים".

מתי הבנת שכל מה שאתה עובר הוא ביטוי למצוקה?

"אחרי המכות עם המ"מ ביקשתי לראות קב"ן. בפעם הראשונה דיברתי איתו על כל מה שקרה לי בחברון. התכרר שאני סובל מהלם קרב, שזה מה שגורם לי להיות אלים ולא בפוקוס. התחלתי להיות מטופל בתל השומר במחלקת תגובות קרב. קיבלתי כדורים פסיכיאטריים שאיזנו אותי, אבל לא העלימו את הדיכאון. זו הייתה התקופה הכי עצובה בחיים שלי, לא היה לי כוח לקום **בנוקר**. הרגשתי שהצבא בגר בי וכמקביל האמנתי שאני החייל הכי רע בעולם. היה לי קשה להתנתק מזה.

"בשלב מסוים, כשהפסיכיאטר ראה שמצבי לא משתפר, הוא איפשר לי לצאת לחופשה על חשבון הפז"ם. זה עשה לי טוב, חזרתי להיות בנארם. אחרי שמונה חודשים זומנתי שוב לוועדה רפואית, ושם הוחלט לשחרר אותי מהצבא. עצוב, אבל ככה זה נגמר".

גליים. וכל מה שאני ממלמל, תוך כדי שאני מזיז את הרגליים מהר, למעלה למטה, זה 'אני לא מת, אני לא מת, אני לא מת', ככה עד שהיריות הפסיקו".

מה עשית אחרי?

"צאתי מחוץ לעמדה וראיתי את האבא של הילד שהסתתר מאחוריי שוכב על הרצפה. הוא חטף כדור רים כגב. ניסיתי לעשות לו הנשמה, אבל הוא כבר היה מת".

זהבי עמד למשפט צבאי, הואשם שלא פעל כראוי לצנחן והורח מהחיל. "המג"ד אמר לי, 'צנחן היה צריך לקום וללכת למקור הירי'. אמרתי לו שאם הייתי קם, הייתי מת. הוא אמר, 'לא משנה, היית צריך לקום ולהסתער גם אם היית מת, זה צנחן אמיתי'. בדיעבד, התכרר שהיו באירוע הזה הרבה מחבלים, שזה לא היה לגמרי אשמתי. אבל היו צריכים לעשות כסת"ת, אני הייתי החייל הכי פשוט, אז העיפו אותי ופסלו לי את הרובאי. לא יכולתי להיות יותר לחם".

מצבו של זהבי החל להירדרר. הוא שובץ מחדש במפקדת ורוע היבשה, סבל מנורדי שינה, סיוטים ודיכאונות, נתקף חרדה בכל פעם שהדליקו לירו אורות ניאון, נבהל מכל רעש קטן וניתק כל קשר עם החברים בצנחנים. "ביישתי אותם בזה שלא תפסתי את המחבל, והיום אני פשוט לא מסוגל לדבר איתם, לא רוצה אפילו להיזכר בזה. מדי פעם, כשאני פוגש **חברים** מהצבא, זה מכניס אותי לסערת רגשות מטורפת. כאילו מישהו מסתכל לתוכי פנימה".

החשך תעמוד 9 <<<

באיזה שאלות התקלתי אותו כשהייתי בן שבע. 'אתה מאושר בזוגיות שלך?', 'אתה מתבאס שיש לך משפחה?', 'יש רברים שהיית עושה אחרת?'. ומה שמרדים זה שהוא ענה לי ברצינות".

השינוי הגדול קרה **בקיץ** שבין החטיבה לתיכון. "פתאום זה הסתדר. גבהתי, ירדתי במשקל, תווי הפנים שלי התעצבו, ובאופן כללי אפשר לומר שנהייתי יפה. בפעם הראשונה בחיים הרגשתי אטרקטיבי. ביום בהיר אחד אנשים התחילו להתנהג אליי שונה. הפכתי להיות מקובל. לקח לי זמן להבין שזה קשור לאיך שאני נראה וזה הכעים אותי. יכול להיות שאנשים מתייחסים אליי שונה רק בגלל איך שאני נראה? איטס אול אבאוס דט?".

התשובה היא כן.

"בריוק. אז זין שתהיו עכשיו **חברים** שלי! הרגשתי שאם פתאום אתחבר עם אותם אנשים שדחו אותי רק בגלל איך שנראיתי, זו תהיה כניעה. כי אתה יודע, אף פעם, גם בשנים הכי רחוקות שלי, לא הרגשתי אשם. לא שאלתי מה לא בסדר בי. היה לי ברור שאני בסדר והם מטומטמים. בתקופת התיכון פיציתי על כל השנים שלא הייתי מקובל. שיחקתי בכל הצגה. הפרעתי בשיעורים, התחצפתי, הלכתי מכות, עשיתי כל דבר כדי למשוך תשומת לב".

חריג נשאר חריג?

"היה לי רצון להוכיח שאני לא כמו כולם. אני רפוק יותר מכולם, משוגע יותר, מעיז יותר. זה קטע של ילדות, אבל זה גם משהו שעדיין קיים אצלי, שאני מרגיש תמיד שאני – לא יודע אם רפוק ואת המילה – אבל שיש בי רצון לעשות מעבר, ללכת דחוק יותר ממה שכל אחד הולך".

זהבי הלך רחוק יותר ממה שתיכנן ומצא את עצמו בצנחנים. הוא לא רצה להתגייס לקרבי, אבל הפרופיל הגבוה אילץ אותו לרחות את החלומות על להקה צבאית. "החלטתי לעשות סוויץ' בראש, עשיתי ג'יבוש לצנחנים והתגייסתי. החרדש הראשון בטייונות היה קשה. בכיתי כל הזמן. לא היה לי מושג למה אני נכנס. ניסיתי למי שוך בכל החוטים, לעבור לתפקיד אחר, אבל לא שיתדרו אותי. אחרי שהבנתי שאני לא הולך לצאת משם, עשיתי עם עצמי עבודה פסיכולוגית – החלטתי שזה היעוד שלי. הלכתי לחנות של אביזרים צבאיים, קניתי מלא שטויות, תפרתי את האפור, שיפצתי כל דבר אפשרי, וחורתי לבסיס ביום ראשון מורעל בטרירוף. בדיעבד, זה עזר לי. נהייתי משוגע לגמרי, קיצוני. התנדבתי להישאר שבתות בשביל **חברים**, לא רציתי לחזור הביתה כי ידעתי שאם אצא, זה ידכא אותי לחזור. בגישה הזאת עברתי את הטייונות. היה לי מסע כומתה מהמם של 90 ק"מ. הדבר הכי קשה שעשיתי בחיים שלי. הייתי גאה להיות צנחן, ובפעם הראשונה הייתי מדוצה. אהבתי נורא את החברה, הרגשתי טוב, מצאתי את עצמי".

כמה חודשים מאוחר יותר העניינים הסתככו. הפלוגה של זהבי נשלחה לקו שמירות בחברון, לאבטח את באי מערת המכפלה, הקסבה והיישוב היהודי. באחת השמירות, בחג הסוכות, כשהאזור התמלא במתפללים יהודים, פתח מחבל ערבי בירי לעבר זהבי. "בכלל לא הייתי אמור להיות באותו **נוק** בעמדה הזאת", הוא נזכר. "חבר ביקש ממני להתחלף איתו. פתאום, משום מקום, התחיל צרור מטורף של יריות. השתטחתי על הרצפה. לא הבנתי מה קורה. וחלתי מאחורי שקי פק"ל, דרכתי את הנשק והתחלתי לירות באוויר. הייתי בטוח שיורים מלמעלה. לא זיהיתי מאיפה האש. אני יורה, יורה, יורה. פתאום היריות מפסיקות, אני מרים את הראש ורואה שלושה אנשים מסתתרים. אבא ושני ילדים. אני דורך את הנשק וממשיך לירות. פתאום אני קולט שהיריות מופנות אליי. עדיין לא הבנתי מאיפה מגיעה האש. עליתי בקשר ואמרתי עוד פעם ועוד פעם שיורים עליי. לפני שהספקתי להבין מה קרה, אחד מהילדים קפץ עליי, כולו פצוע לחלוטין, מדמם, מסתתר.

"תוך כדי אני מרגיש שהמחבל יורה עליי. אני שומע את הכדורים מחוררים את שקי החול, ורואה את הקיר מאחוריי מתפורר מיריות ומתחיל ליפול עליי. נכנסתי לשוק. לא יכולתי לזוז, קפאתי אחו פחד. שמעתי את הכדורים שורקים לירי. המחבל ירה עליי בקלצ'ניקוב, כדורים גדולים מאוד, ואני רואה אותם פשוט עוברים לי בין הרגליים. אני מנענע בראש

בואו נדבר על סקס. בכל זאת, חיכיתם יפה עד עכשיו. ולוותר לזהבי על שיחת סקס זה כמו לבקר בסניף של H&M שלושה שבועות אחרי שנפתח – הגיוני, אבל בלתי אפשרי. זהבי יודע שהוא נראה טוב – בדרך כלל זו תכונה די מכאסת אצל אנשים יפים – אבל הוא מספיק צנוע ומעניין כדי לשכנע שזו לא התכונה הכי מרתקת אצלו. מצד שני, אף אחד לא יכול להישאר אדיש למשפט כמו: "אחרי הצבא זיינתי כל מה שזו".

במסגרת תוכנית השיקום המאולתרת שבנה לעצמו – זהבי החליט להחזיר לעצמו את האמון בחיים. הוא נסע למורת, השתולל כמו חייל משורחרר, קיעקע את עצמו, חורר את גופו בפירסינג והסביר את פניו לתיירות זרות, עם משפטים שכנראה נשמעו כמו 'מה בחורה כמוך עושה במסיבת פול מון בקופנגן?'. כשחזר לארץ התחיל לעבוד ככרמן באחד הפאבים הגדולים בראשון לציון. "באותן שנים, ראשון הייתה מבחינתי הסטר של החיים, סקס והעיד הגדולה. אחרי הצבא לא היו לי גבולות. פרקתי כל עול. הרגשתי שלא בא לי להיות סתם חיים. רציתי להתפרע, לעשור. דברים כמו בסרטים. להשתכר לגמרי ולהיכנס למיטה עם איזו בחורה, ולהתעורר למחרת עם מישהי אחרת. אם מסתכלים על זה מבחינה פסיכולוגית, אפשר להגיד שבגלל שכשהייתי קטן והייתי רחוק, אז היה לי חשוב להרביע, אבל האמת היא שפשוט הייתי חרמן. זיינתי כל דבר שזו, בלי פילטר, כמה בידות והכל סבבה".

הבל בלול גברים?

"בוא נגיד שזרמתי".

יש תיאוריה שאומרת שחמישד שוטיב של וודקד יגרמו לך לעשות הכל.

"גב בלי הוודקר עשיתי הכל. פעם שכנתי עם אישה בת 55. היא ישבה לבר על הבר. קלטתי שהיא בעניין והחלטתי ללכת על זה אול דה וויי. תבין, הייתי בן 22 והבאתי אותה לבית של ההורים שלי. היא הייתה יותר מבוגרת מאמא שלי.

"הרליק אותי שזו הפנטזיה הכי גדולה שלה, ושאני יכול להגשים לה אותה. זאת תחושה חזקה של כוח, של שליחות. מצד שני, יכול להיות שזאת גם איזו תחושת קטנות כזאת, שאם אני אהיה איתה, אני אהיה מיליון דולר בשבילה, אני אהיה מדהים, לעומת איזו כוסית רגילה שבשכני" – לא אני סתם אהיה בסדר".

היה איזה פטנדרט כדי להיכנס למיטה שלך, או שמפסיק שהיה לה דופק?

"בתקופת ההתפרעות שלי לא היה שום סטנדרט. להיפך. בחורות שלא נראות טוב ביי דה בוק עשו לי את זה יותר. עד עכשיו, כוסיות רצח לא ממש עושות לי את זה. בחורה שנראית מושלמת לא מעניינת אותי כל כך".

ומה מיוחד בבחורות פחות מושכות?

"היה בזה אתגר בסיסי. הייתי עם בחורות שלא נמשכתי אליהן בכלל, רק בשביל להיות איתן, בשביל לראות מה יקרה. ולהפתעתי היה על הכיפאק. הרשיתי לעצמי להיכנס לסיטואציות לא שגרתיות בשביל להרגיש חי. אבל בשלב מסוים זה הפך ממש לספורט אתגרי, עד לדגע שהתחשק לי להקיא מעצמי. קלטתי שאני יכול לעשות דברים אחרים שירגשו אותי. אז הלכתי ללמוד משחק".

מה עם מערכת יחסים?

"כרגע אין לי את האנרגיה והזמן. יש הרבה ליי לות שאני חוזר הביתה ואני לבר, מבואס. בא לך מישהי שתהיה איתך, לחזור הביתה ולספר איך היה, לאכול יחד ארוחת **ערב**. סקס ולישון. אבל בשביל זה צריך אנרגיה, ואני כולי מושקע בעבודה, 200 אחוז אני נותן שם. זו צריכה להיות מישהו מאוד מיוחדת כדי שאני אשן עוד פחות ממה שאני ישן גם ככה".

אז אתה מתנזר מסקס?

"בוא נגיד שמהבחינה הזאת, אני לא ממש אה הפוטנציאל שלי", הוא מחייך. "אני חי כמו זקן. אני עובד, יש לי מסגרת, יש לי מטרה, יש לי סיפוק. ועדיין, אנשים חושבים שאני חי על הקצה. כל אדם שפוגש אותי אומר לי, 'אתה מפורסם, אתה נהנה, אתה בטח מזיין עכשיו מלא'. לך תסביר להם שאני לא מזיין".

למה, מתי הייתה הפעם האחרונה שלך?

"אתמול".

itay-se@yediath.co.il